

beide derved formindskedes, vilde falde fuldstændig bort. For Vagabonder vilde faa det 2det Stykke fuldt gjælde, og deri vilde Politiet have tilstrækkelige Forfrifter til at fikke os, der bo paa Landet, mod at blive saaledes overfløiede af dem, som det vistnok vilde blive Tilfældet, hvis det Sele maatte gives frit. Det er egentlig ikke for de store Gaarde, at der kan opstaa Vanskeligheder med dem, der saaledes drage omkring, men det er navnlig for de smaa Guse, for Boelssteder, hvor Manden selv er borte fra Stedet, at Vagabonder ere farlige. Naar vi hjemme hos os faae Besøg af en saadan tvivlsom Person, have vi en tilstrækkelig Mængde Folk tilstede til, hvis han er grov, at skaffe ham anholdt; men kommer han ind i et Boelssted, hvor Konen sidder ganske alene hjemme, saa har hun intet Andet at gjøre, end at give ham, hvad han forlanger. Ellers rækker hun at lide Overlast paa forfjellig Maade. Sun kjender ikke Personen, og Politiet kjender ham heller ikke, og han vil altsaa fuldstændig kunne beherske et saadant Individ til stor Skade for hende. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, da det senere under Forhandlingen vil vise sig, om der er Anledning til at stille et saadant Forslag til 3die Behandling. Jeg skal kun beklage, at Ændringsforslaget under Nr. 28 er faldet bort. Jeg sætter ikke Pris paa Viremusik, og det vilde vi faae meget af. — Ved samme Leilighed kunde jeg ønske en Forandring i § 21, som siger: „Enhver er forpligtet til, naar Politiet i Anledning af de i Medfør af den foregaaende Paragraf stete Opgivelser eller paa Grund af andre særlige Omstændigheder dertil opfordrer, nærmere at godtgjøre“ osv. Denne Bestemmelse anser jeg ogsaa for at være upraktisk, fordi den refererer sig til den foregaaende § 20, og jeg gaar ud fra, at der ikke er nogen af de Personer, jeg fornemlig ønsker at komme tillids, der kommer til Hoteletere, Gæstgivere, Herbergerere og Værter i Logishuse.

S. Andersen: Naar den ærede Ordfører udtalte, at han ikke havde forstaaet min Mening igaar, saa skal jeg søge med faa Ord at gjøre den begribelig. Det er den samme, som er udtalt af det ærede 6te Medlem for Rjøbenhavn (Wlex) og den ærede 1ste Landstingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen), nemlig den, at jeg tror, at en Lov med det Indhold som Ændringsforslaget Nr. 27 vil gjøre Skade, idet den vil hæmme dem, som det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Strup) kaldte de hæderlige, brave og ordentlige Arbeidere, hvorimod der er nogle Vagabonder, som ville smutte fra Politiet, nemlig de Belklædte, dem, som vi paa Landet i Almindelighed kalde „velklædte Sabaner“, dem, som rejse om og, som det blev sagt forleden Dag, spekulere i deres Medmenneskers Godtroenhed. Det er ikke Folk, som søge at faae Arbejde; de gaa derfor forbi Politiet, dem er Politiet ikke istand til at gjøre Noget imod.

Dette Forslag vil efter min Mening, saaledes som det ogsaa ganske rigtigt er udtalt af de tvende nævnte ærede Medlemmer, hæmme den virkelig ordentlige Arbejderbefolkning. — Jeg skal endnu kun sige, at naar den ærede Ordfører udtalte, at man ønskede at skærpe Tyendeloven, saa turde maasse Meningerne derom være noget delte. Skærpe vi Tyendeloven, saa løsne vi Tyendeforholdet, naar vi da ikke tør gaa saavidt, at vi tør sige, at de og de Personer skulle tage fast Arbejde, medens Andre skulle være frie dertil, og det tror jeg dog ikke, at man vil kunne gaa til nu. Har man for saa mange Aar siden anset det for rigtigt at hæve den Forpligtelse, at Personer, som vare fødte i visse Samfundsklasser, skulde være pligtige til at tage Tjeneste, hvorimod andre, som vare fødte af Personer, der vare anderledes stillede i Samfundet, ikke vare pligtige til at tage Tjeneste, og kunne vi ikke komme tilbage dertil, saa tror jeg, at der kan være delte Meninger om, hvorvidt det er rigtigt at skærpe Tyendeloven. Thi skærpe vi Tyendeloven, saa løsne vi Tyendeforholdet. Ingen vil fæste sig til Tyende, naar man skærper Tyendeloven. — Jeg udtalte igaar, at jeg ikke vilde have, at der skulde bestaa en Klasse Menneſker, som skulde være fri for at dokumentere sig, hvor de komme hen. Der er en Klasse Menneſker, som ikke dokumentere sig nogetsteds; man vil muligvis kunne søge efter dem i en 5, 6 til 7 forskellige Kommuner, hvor de have opholdt sig, og de ere ikke indførte nogetsteds. Naar nu saadanne Individuer skulle eftersøges paa Grund af, som den ærede Ordfører sagde, Alimentationsbidrag, paa Grund af Spørgsmaal om deres Forsørgelsesret osv., saa har man ikke Andet at gaa efter, end hvad man kan høre og spørge; man maa forhøre sig omkring, hvor man antager, at han har været, og til Syvende og Sidst bliver det som oftest dog kun Personens eget Udsagn, man har at holde sig til. Som oftest finde disse Personer da for godt kun at nævne de Steder, hvor de have havt gode Dage, og da der ikke kan føres juridisk Bevis, bliver det vanskeligt at faae disse Personer hen til andre Steder end der, hvor de selv ønske at komme. Derfor var det, at jeg igaar gjorde en Hensigt til den høitværende Justitsminister, om han ikke vilde tage under Overveielſe, om ikke det hele Forhold med Indlændinge trængte til at tages under Overveielſe og gjøres til Gjenstand for en særlig Lovgivning og særlig Behandling.

Strup: Det forekommer mig, at den ærede Landstingsmand, som nu satte sig, naar han vilde blive sine Præmisser tro, maa stemme for mit Ændringsforslag. Den ærede Landstingsmand sætter megen Pris paa, og det gjør jeg ogsaa, at man kan følge Befolkningen, at man ikke skal lades i Lovl om, hvor og paa hvilken Maade et Individ i Befolkningen har tilbragt